

har spredt fald, men kun, hvor man har flade fald.

Vi kan godt acceptere, at man skal leve op til nogle krav, når man skal have støtte, det synes vi er helt fint, men vi synes faktisk slet ikke, at private erhvervsvirksomheder skal have støtte, heller ikke i en så katastrofal situation som den her. Det får andre private virksomheder ikke, og der er virksomhedsejere, der lider store tab for egen regning og risiko af forskellige årsager: ændringer i markederne, sygdomme, katastrofer af forskellig art. Vi tror faktisk også, at det har været skovejernes indstilling hele tiden. Vi har jo ikke tradition for at yde en erstatning i størrelsesordenen som den, der er tale om her. Man har tidligere ydet nogle kreditter osv., men ikke noget, der ligner det her. Så jeg tror, at skovejerne stadig væk ønsker at være et liberalt, et selvhjulpent erhverv.

Vi kan godt acceptere, at de, der så ønsker at få erstatning og hjælp, skal leve op til nogle krav. Når det offentlige så ønsker at stille hjælp til rådighed her, så mener jeg kun, det er, fordi det offentlige har en interesse i at have skov i det her land og også få plantet noget bedre skov, noget mere holdbar skov, noget mere robust skov, som der stilles krav om. Det er ikke, fordi det skal være en hjælp til selvstændige erhvervsdrivende.

Til gengæld skal selvstændige erhvervsdrivende også have lov til at vælge fra, ellers er de ikke selvstændige. Derfor kan vi ikke acceptere den obligatoriske forsikringsordning. Den synes vi direkte er forkert.

Så vi kan ikke acceptere lovforslaget, som det ligger her. Vi må se, hvad vi kan finde ud af i løbet af udvalgsbehandlingen.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):
Den fungerende økonomiminister, miljø- og energiministeren.

Økonomiministeren (Svend Auken, fg.):

Det er normalt en glæde for mig at kunne sige tak til ordførerne for en positiv behandling af et forslag fra min side, og jeg vil da også med det samme udtrykke glæde over det, som fru Lis Greibe og fru Vibeke Peschardt og hr. Ole Sohn og hr. Keld Albrechtsen har sagt her i dag. Det giver mulighed for, at vi skulle kunne nå frem til en løsning, der sikrer, at dette forslag bliver gennemført. Men det bliver jo i så fald med strøget mål, fordi samtlige borgerlige partier

bortset fra Det Radikale Venstre, som jeg hører det, har sagt kategorisk nej til dette forslag.

Må jeg som fru Lis Greibe og flere andre ordførere minde om, hvad der er den tragiske baggrund for det her forslag: Det er den værste orkan, der har ramt Danmark. Og når jeg siger Danmark, er det i virkeligheden upræcist. Det er den værste orkan, der har ramt dele af Danmark, ikke mindst Sønderjylland, hvor områder, der tidligere var skovrige, nu er i en situation, hvor skoven simpelt hen er væltet som følge af den kraftigste orkan, vi nogen sinde har haft.

Vi har mistet i alt 15.000 ha skov, 10.000 ha private og 5.000 ha offentlige arealer, og det er naturligvis, som mange ordførere har understreget det, et stort problem for dem, der ejer arealerne.

Men nok så vigtigt – det synspunkt har været underbetonet i debatten – er det jo af enorm betydning for de mennesker, der bor i området. Det er, som om at en række af ordførerne overser, at skoven ud over at være en privat næringsvej for private skovejere også rummer enorme rekreative værdier og naturværdier for den stedlige befolkning. Når regeringen er gået ind i dette, så er det, fordi vi ser dette som et samfundsproblem. Vi vil ikke lade den sønderjyske befolkning i stikken. Vi vil ikke lade befolkningen på Vestfyn, Sydvestfyn i stikken, eller på Sjælland, hvor man er blevet ramt, ligesom vi ikke ville lade befolkningen i stikken i Nordjylland, Nordsjælland eller andre dele af landet, hvis de var blevet ramt af omfattende skovfald.

Skov er ikke bare et spørgsmål om at producere ved. Det er et spørgsmål om natur, det er et spørgsmål om rekreation, det er et spørgsmål om kultur, det er et spørgsmål om egnsidentitet. Det er da også baggrunden for, at dette lovforslag, hvis det bliver vedtaget, pålægger samtlige danskere, der ejer fast ejendom, og som har prioritetsgæld og dermed en brandforsikring, en pligt til at yde en solidarisk håndsrækning til borgerne i Sønderjylland og de andre egne, der er blevet hårdt berørt. Der er der ikke tale om frivillighed.

Ingen har her talt om de borgere og deres situation, der bor i en helt anden del af landet, men de bliver jo rent faktisk pålagt en fordobling af deres bidrag til stormflodsordningen i kraft af det her, og det gør de, fordi vi danskere vil hjælpe mennesker, der bor i Sønderjylland og andre steder. Vi ser dette som et samfunds-